

I. FEJEZET

Szürke, zömök, mindössze harmincnégy emeletes épület. A főbejárat fölött felirat: KÖZÉP-LONDONI KELTETŐ ÉS KONDITIONÁLÓ KÖZPONT, és a Világ-állam címere a mottóval: KÖZÖSSÉG, AZONOSSÁG, ÁLLANDÓSÁG.

A hatalmas földszinti terem északra néz. Hiába tombol odakint a nyár, hiába a perzselő hőség odabent, az ablakokon betűző fény hideg és tompa marad, mohón kutat a munkaruhába öltözött bábuk, a didergő tudósok sápadt alakja után, de csak a laboratórium ridegen csillogó üveg-, fém- és porcelántárgyait találja. Ridegségre ridegség felel. A munkások fehér kezeslábasban dolgoznak, kezükön fakó, hullaszínű gumikesztyű. A fény megdermed, meghal, kísértetté válik. Egyedül a mikroszkópok sárga dobjai kölcsönöznek valamiféle melegséget, eleven anyagszerúséget a fénynek, amely úgy olvad rá a csövek sima felületére, mint a vaj, az érzéki fénysávok szabályos rendben sorakoznak az egymás mellett álló munkaasztalokon.

– És most lépünk be a Megtermékenyítőbe – szólalt meg az igazgató, azzal benyitott a terembe.

Odabent a Keltető és Kondicionáló Központ igazgatója megpillantotta a lélegzet-visszafojtva dolgozó mintegy háromszáz Megtermékenyítőt, amint ma-

gukban mormolva, halkan dudorászva vagy füttyö-részve mikroszkópjuk fölé hajoltak. Teljesen lekötötte őket a munkájuk, a külvilág megszűnt létezni számukra. Az igazgató sarkában riadt képű, kipirult arcú és végtelenül alázatos zöldfülű diákokból álló csoport totyogott. Ahányszor csak a nagy ember megszólalt, kétségbeesetten próbáltak mindent szó szerint leírni a kezükben tartott jegyzetfüzetbe. Első kézből. Nagy megtiszteltetés. A Közép-Londoni KKK igazgatója rendkívül fontosnak tartotta, hogy személyesen vezesse körbe új diákjait az intézet minden egyes részlegén.

– Azért fontos ez, hogy legyen némi rálátásuk a dologra – magyarázta nekik. Mert hiszen ha hatékonyan akarják végezni a munkájukat, elengedhetetlen, hogy némi rálátásuk legyen a dolgokra. Persze azért túlzásba sem szabad vinni, amennyiben a társadalom hasznos és boldog tagjaivá akarnak válni. Hiszen a hatékonyság és a boldogság, ahogy azzal mindenki tisztában van, a részletekben rejlik. Intellektuális szempontból az általánosítás semmi több, csupán szükséges rossz. Nem a filozófusok, hanem a lombokat fűrészelő szakemberek és a bélyeggyűjtők képezik a társadalom szilárd alapját.

– Holnap – folytatta vészjósló kedélyességgel, mosolyogva az igazgató – hozzáfognak a komoly munkához. Holnaptól nem lesz idejük az általánosságokra. De addig is...

De addig is abban a kiváltságban lehet részük, hogy első kézből szerezhetik meg az ismereteket. A diákok örült tempóban jegyzeteltek.

A magas, kissé szikár, ám egyenes tartású igazgató belépett a terembe. Hosszú álla volt, telt, ívelt, piros

ajkai csak akkor takarták el nagy, kiálló fogait, amikor nem beszélt. Öreg, fiatal? Harmincéves? Ötven? Vagy ötvenöt? Nehéz lett volna megmondani. De ez a kérdés amúgy sem merült fel. Ford után 632-ben, az állandóság évében, senkinek nem jutott eszébe, hogy ilyesmit kérdezzen.

– Kezdjük talán a legelején – szólalt meg a KKK igazgatója, mire a szorgalmasabb diákok azonnal lejegyezték a füzetükbe: *A legelején kezdeni.* – Ezek itt – mutatott végig az igazgató a termen – az inkubátorok. – Majd kinyitott egy szigetelt ajtót, és megmutatta nekik a polcokon sorakozó számozott kémcsöveket. – Az e heti peteellátmány. Testhőmérsékleten tároljuk – magyarázta. – A férfi gamétákat viszont – folytatta, miközben egy újabb ajtót nyitott ki – nem harminchét, hanem harmincöt Celsius-fokos hőmérsékleten kell tárolni. A hímivarsejtek ugyanis testhőmérsékleten elpusztulnának. – A hőfejlesztő vattával beburkolt kos elveszti az utódnemzés képességét.

Az igazgató továbbra is az inkubátoroknak támaszkodva röviden elmagyarázta a nagy igyekezetükben egyre olvashatatlanabbul körmölő diákoknak a megtermékenyítési eljárás lényegét. Először természetesen a sebészeti beavatkozásról beszélt: – ...a műtétnek önként vetik alá magukat a Társadalom érdekében, arról nem is beszélve, hogy mindezért akár hathavi fizetésnek megfelelő jutalmat is kaphatnak. – Aztán áttért arra, milyen módszerrel lehet a kioperált petefészket életben tartani és minél eredményesebb működésre bírni. Ezután az optimális hőmérséklet, sótartalom, és viszkozitás kérdésével folytatta, majd arról a folyadékról magyarázott, amelyben a leválasztott és érett petéket tartják. A munkaasztalok-

hoz vezette a diákokat, és megmutatta nekik, hogyan fejtik le ezt a bizonyos folyadékot a kémcsövekből, miként csepegtetik óvatosan a mikroszkópok nagy gonddal előmelegített tárgylemezeire, és hogyan szűri ki a nem egészséges petéket, hogyan számolják le és helyezik át őket a porózus befogadótartályba. Ezután a látogatók megnézték, hogyan merítik bele a tartályt a szabadon úszkáló spermiumokat tartalmazó langyos, húslevesszerű folyadékba. – Egy köbcenti legalább százezer hímvarsejtet tartalmaz – fűzte hozzá az igazgató. Aztán láthatták, ahogy a tartályt tíz perc múlva kiemelték a folyadékból és újra megvizsgálták a tartalmát. Minden egyes meg nem termékenyített pete visszakerült a folyadékba, és amennyiben a megtermékenyítés ekkor sem volt eredményes, harmadszor is bemerítették az ivarsejteket. A megtermékenyített peték azonnal visszakerültek az inkubátorokba, s az Alfák meg a Béták a végleges palackozásig ott is maradtak, ellenben a Gammák, a Delták és az Epsilonok alig harminchat óra múlva újra kikerültek onnan, hogy elkezdődjék a Bokanovszkij-eljárás.

– A Bokanovszkij-eljárás – ismételte meg az igazgató, mire a diákok aláhúzták a kifejezést a füzetükben.

Egy pete, egy embrió, egy felnőtt egyed – ez a természet rendje. A bokanovszkizált pete azonban sarjadzani, osztódni, burjánzani kezd. A csírák száma nyolc és kilencvenhat között mozog, s ezek mindegyikéből egy-egy tökéletes embrió jön létre, az embriókból pedig kifejlett felnőtt egyedek alakulnak ki. Amiből korábban mindössze egyetlen ember keletkezett, abból most kilencvenhat növekszik. Ez a fejlődés.

– Lényegét tekintve – foglalta össze az eljárást a KKK igazgatója – a bokanovszkizáció a fejlődés sorozatos és mesterséges gátlásából áll. Akadályozzuk a normális fejlődést, és erre a petesejt paradox módon sarjadzással reagál.

Sarjadzással reagál. A ceruzák szorgosan jegyezték.

Az igazgató előrebökött az ujjával. Egy nagyon lassan mozgó futószalagon rekesznyi kémcső tűnt el egy hatalmas fémdobozban, miközben a doboz másik végén egy másik rekesz kémcső bukkant elő. A gépek halkán duruzsoltak. A kémcsövek pontosan nyolc perc alatt jutnak át a fémdobozon, magyarázta az igazgató. A petesejt legfeljebb nyolcpercnyi erős röntgensugárzást képes elviselni. Egyik-másik elpusztul, a legellenállóbbak kettéosztódnak, a legtöbb sejt négyet, néhány pedig nyolcat csírázik. Ezután visszateszik őket az inkubátorokba, ahol a csírák fejlődésnek indulnak. Aztán két nap múlva hirtelen lehűtik őket, így gátolják a természetes folyamatokat. Kettő, négy, nyolc, a csíráztatott csírák tovább osztódnak. S miután befejeződik az újabb osztódás, a sejteket a halálos dózishoz közelítő mennyiségű alkohollal kezelik, aminek következtében ismét sarjadzásnak indulnak, s ezután a csírák csíráiból kifejlődő csírákat nem kezelik tovább – mivel minden további gátlás végzetes lenne –, így azok most már nyugodtan kifejlődhetnek. Az eredeti petéből kialakuló embriók száma nyolc és kilencvenhat közé esik, ami azt jelenti – és ezt nyilván senki nem vitatja –, hogy bámulatos módon sikerült túlszárnyalni a természetet. Egy-petéjű ikrek, de nem ám csak vacak két-három darab, mint a régi időkben, amikor az ember még elevenszülő

volt, amikor a peték osztódása véletlenszerűen történt, hanem tucatszám, sőt...

– Tucatszám – ismételte meg az igazgató, és úgy tárta szét a karját, mintha adományt osztana. – Tucatszám.

Az egyik diák azonban volt olyan ostoba, és megkérdezte, mi haszna ennek az egésznek.

– Drága fiam! – Az igazgató hirtelen szembefordult vele. – Hát nem érti? *Nem érti?* – Ünnepeles arcot vágott, és felemelte a kezét. – A Bokanovszkij-eljárás a társadalmi egyensúly megteremtésének egyik legfontosabb eszköze.

A társadalmi egyensúly megteremtésének egyik legfontosabb eszköze.

Szabványférfiak, és szabvány nők. Azonos egységekből álló csoportok. Egyetlen bokanovszkizált petéből kinyerhető egy kisebb gyár teljes személyzete.

– Kilencvenhat teljesen egyforma iker dolgozik kilencvenhat teljesen egyforma gépen! – Az igazgató annyira fellelkesedett, hogy remegni kezdett a hangja. – Mindenki pontosan tudja, hol a helye. Az emberiség történelme során most először. – Aztán a Világállam jelszavát idézte: – „Közösség, Azonosság, Állandóság.” – Nagy szavak. – Ha a Bokanovszkij-eljárással korlátlan számú azonos egyedet tudnánk létrehozni, minden problémánk megoldódna.

Szabvány Gammák, uniformizált Delták, tökéletesen egyforma Epsilonok. Egyetűjű iker milliói. Végre sikerülne a tömeggyártás alapelvét a biológiában is alkalmazni.

– Sajnos azonban – mondta az igazgató a fejét csóválva –, *nem tudunk* korlátlan számú egyedet bokanovszkizálni.

Úgy tűnt, a kilencvenhat a felső határ. Az átlag hetvenkettő. A legtöbb, amit tehetek – és ez sajnos csak a második legjobb megoldás –, az volt, hogy ugyanabból a petefészkekből és ugyanattól a hím egyedtől származó ivarsejtekből megpróbálták legyártani a lehető legnagyobb számú ikercsoportot. Ám még ez is igen nehéz feladatnak bizonyult.

– A természetben harminc évre van szükség ahhoz, hogy kétszáz pete teljesen kifejlődjék. A mi feladatunk azonban az, hogy minden további késlekedés nélkül, itt és most állandósítsuk a népességszámot. Ha csak több mint negyed század alatt, cseppenként tudnánk kinyerni az ikreket, annak mégis mi haszna lenne?

Nyilvánvaló, hogy semmi. A Podsnap-módszerrel azonban sikerült igen jelentős mértékben felgyorsítani az érési folyamatot. Két év alatt legalább százötven pete érése garantált. Ha ezeket a petesejteket megtermékenyítik és bokanovszkizálják – más szóval hetvenkétszeresére szaporítják –, abból átlagban tizenegyezer fivér és nővér gyártható le, százötven egyetűjű ikercsoport formájában, akik között legfeljebb két év a korkülönbség.

– Kivételes esetekben egy petefészkekből akár több mint tizenötezer felnőtt egyed is kinyerhető.

Az igazgató odaintett magához egy egészségtől majd kicsattanó, szőke fiatalembert, aki épp akkor haladt el mellette.

– Mr. Foster! – szólította, mire a piroszposzgas arcú férfi visszafordult felé. – Meg tudná mondani nekünk, hogy eddig mennyi volt az egyetlen petefészkekből előállított egyedek legnagyobb száma?

– Nálunk itt a Központban tizenhatezer-tizenket-

tő – vágta rá gondolkodás nélkül Mr. Foster. Hadarva beszélt, élénk kék szeme volt, és úgy tűnt, nagyon élvezi, hogy a számokat sorolhatja. – Tizenhatezer-tizenkét egyed száznolcvankilenc egyiptéjű iker csoportban. De természetesen néhány trópusi Keltető Központban értek már el ennél sokkal jobb eredményeket is – hadart tovább. – Szingapúrban többször született tizenhatezer-öttszáz feletti eredmény. Mombasában pedig nemrég elérték a tizenhétézres határt. Persze nem egyenlő felek küzdelméről van szó. Látniuk kellene, hogyan reagál egy néger nő petefészke az agyalapi mirigy kivonatára! Lenyűgöző, ha az ember ahhoz szokott, hogy európai alpanyagból dolgozzon. Ennek ellenére persze – tette hozzá nevetve (miközben a szemében a harc tüze égett, az állát pedig kihívóan előrszegezte) – mindent meg fogunk tenni, hogy legyőzzük őket. Jelenleg egy csodás Delta-mínusz petefészkekkel dolgozom. Még csak tizennyolc hónapos, de máris több mint tizenkétezer-hétszáz gyereket fejtettünk le belőle, melyeknek egy része már embrionális állapotban van. És továbbra is ontja magából a petesejteket. Ezúttal legyőzzük őket!

– Ez aztán a kedvemre való hozzáállás! – kiáltotta az igazgató, és megveregette Mr. Foster vállát. – Tartson velünk, és ossza meg kiváló szaktudását ezekkel a fiatalokkal. A javukra válik.

– Szíves örömet – egyezett bele Mr. Foster szerényen mosolygva. Azzal elindultak.

A Palackozóteremben a szervezeten tevékenykedő munkások harmonikus nyüzsgése fogadta őket. Az alagsorban található Szervraktárból aprócska, villámgyors liftek repítették fel az emeletre a méretre vágott kocahashártya-lebenyeket. Huss és csatt,

a liftajtó már ki is pattant. A Bélelő csak kinyújtotta a kezét, aztán megfogta, a lombikba illesztette és lesimította a hashártyát, és mielőtt a kibélelt lombik akár csak karnyújtásnyira távolodott volna a végtelen futószalagon, huss és csatt, máris megérkezett a mélyből a következő hashártyalebeny, készen arra, hogy a Bélelő beillesse a következőbe a futószalagon sorakozó lombikok véget nem érő sorában.

A Bélelők után a Matrikulátorok következtek. A folyamat egyetlen pillanatra sem állt meg. A petéket egyesével helyezték át a kémcsövekből a nagyobb tartályokba. A Matrikulátorok gyakorlott kézzel bemetszték a hashártyabélést, elhelyezték a bemetszésben a morulát, majd sóoldattal töltötték fel a lombikot... s az már utazott is tovább. Ezután a Címkezők következtek. Eredet, a megtermékenyítés időpontja, a Bokanovszkij-csoport adatai – az adatokat átvezették a kémcsövekről a lombikokra. A csírák nem voltak többé névtelenek, személyazonosságot kaptak. A szalag lassan haladt tovább, és a lombikok egy falba vágott nyíláson keresztül végül megérkeztek a Társadalmi Elrendelés Termébe.

– Nyolcvannyolc köbméternyi adat kártyás rendszerben – jegyezte meg Mr. Foster, szemmel láthatólag igen büszkén, amint beléptek.

– Amelyben *minden* lényeges információt megtalálhatunk – tette hozzá az igazgató.

– Az adatokat minden reggel frissítik.

– És minden délután összegeyztetik.

– Majd ennek alapján elvégzik a szükséges számításokat.

– Ennyi és ennyi egyed, ilyen és ilyen minőségben – mondta Mr. Foster.

– Ilyen és ilyen mennyiségben elosztva.
– A nap bármely pillanatban meg tudjuk határozni az optimális lefejtési ütemet.
– Így az előre nem látható veszteségek pótlása azonnal megtörténhet.
– Azonnal – ismételte Mr. Foster. – Ha tudnák, mennyit túlóráztam a legutóbbi japán földrengés után! – A fejét csóválta, és kedélyesen felnevetett.
– A Predesztinátorok megküldik az adatokat a Megtermékenyítőknak.
– Akik aztán átküldik a megrendelt embriókat.
– Miután a lombikok megérkeznek, megkezdődik a részletes predesztináció.
– Amelynek befejeztével az embriók az Embrióraktárba kerülnek.
– Mi is ott folytatjuk utunkat.
Azzal Mr. Foster kinyitott egy ajtót, és elindult lefelé az alagsorba vezető lépcsőn.
A klíma továbbra is trópusi maradt. Ahogy ereszkedtek lefelé a lépcsőn, egyre sűrűbb lett körülöttük a félhomály. Két ajtó és egy dupla kanyarulatú átjáró garantálta, hogy a napfény semmiképp ne juthasson be az alagsorba.
– Az embriók olyanok, mint a fényérzékeny film – tréfálkozott Mr. Foster, ahogy belökte a második ajtót. – Csak a vörös fényt viselik el.
S valóban, a fullasztó sötétség, amely elnyelte a Mr. Fostert követő diákokat, karmazsinvörös színű volt, mint az a sötétség, amit verőfényes nyári napokon érez az ember, ha lehunyja a szemét. A terem két oldalán a rubinként csillogó lombikok súlya alatt roskadozó, végtelenbe nyúló polcok és többszintes állványok sorakoztak, a fényes palackok között pedig

lila szemű férfiak és nők elmosódott, vörös arnyai suhantak, akiknek az arcát mintha bőrfarkas csúfította volna el. A levegőt a halkán zúgó-kattogó gépek hangja töltötte be.

– Kápráztassa el a fiatalokat néhány adattal, Mr. Foster! – adta ki az utasítást az igazgató, aki időközben kissé belefáradt a sok beszédbe.

Mr. Foster boldogan vállalta a feladatot, és máris sorolni kezdte a számokat.

Kétszázhusz méter hosszú, kétszáz méter széles, tíz méter magas helyiség. Mr. Foster felfelé mutatott. A diákok – mint a kiscsibék, amikor isznak – felpillantottak a távoli mennyezetre.

A polcok három szinten helyezkednek el: a földszinten, valamint az első és a második galérián.

Az egymás fölötti galériák pókhálószerű acélszerkezete minden irányban a sötétségbe veszett. Nem messze tőlük három vörös árnyalak szorgosan pakolta le a palackokat egy mozgólépcsőről.

A mozgólépcső a Társadalmi Elrendelés Terméből szállította a csírákat.

A lombikokat elhelyezik a tizenöt állvány valamelyikén, melyek – bár ez nem látszik – voltaképp harminchárom egész egyharmad centiméter per órás sebességgel mozgó szállítószalagok. A palackok kétszázhatvanhét napig utaznak, és naponta nyolc métert tesznek meg. Ez összesen kétezeregyszázharminchat métert jelent. Egyszer körbemennek a földszinten, aztán az első galérián, végül megtesznek egy fél kört a második galérián, és a kétszázhatvanhetedik nap reggelén megérkeznek a napfényes Lefejtőterembe. S ezzel megkezdik az úgynevezett önálló létezést.

– Mindeközben azonban rengeteg dolgot csinálunk velük – tette hozzá Mr. Foster. – Ó, de még mennyi mindent! – Azzal fontoskodva, diadalmasan felnevetett.

– Ez aztán a kedvemre való hozzáállás! – jelentette ki újra az igazgató. – Járjuk körbe az Embrióraktárt. Maga pedig meséljen el mindent a fiataloknak, Mr. Foster.

Mr. Foster annak rendje s módja szerint mindent elmagyarázott.

Mesélt nekik a hashártya-ágyon növekvő embriókról. Megkóstoltatta velük a tápanyagban gazdag, sűrű vérpótló folyadékot, amivel az embriókat táplálták. Elmagyarázta, miért kell őket méhlepényhormonnal és pajzsmirigyhormonnal stimulálni. Elmondta, milyen szerepe van a *corpus luteum* kivonatának. Megmutatta a fecskendőket, melyek a kezdőpont és a 2040. méter között tizenkét méterenként automatikusan belövellik a sárgatest-kivonatot. Beszélt az utolsó kilencvenhat méteren fokozatosan, egyre nagyobb dózisokban adagolt agyalapimirigy-hormonról. Elmagyarázta, hogyan működik a mesterséges anyai vérkeringés, amelyre a száztizenkettedik méternél minden lombikot rákötnék. Megmutatta nekik a vérpótló folyadék tárolására szolgáló tartályt, a centrifugaszivattyút, amelynek segítségével a folyadékot keringetik, vagyis keresztülvezetik a méhlepényen, a mesterséges tüdőn és a salakanyagszűrőn. Említést tett arról a sajnálatos tényről, hogy az embriók hajlamosak a vérszegénységre, ami miatt hatalmas mennyiségű sertésgyomor-kivonattal és csikómagzatmájjal kell ellátni őket.

Megmutatta nekik azt az igen egyszerű szerkezetet, amelynek segítségével a futószalagon megtett minden nyolc méter utolsó negyedén az összes embrió egyidejűleg ismerkedik a mozgás érzetével. Megemlítette az úgynevezett „lefejtési trauma” veszélyeit, és felsorolta azokat az óvintézkedéseket, amelyek – a lombikokban utazó embriók megfelelő szoktatásával – a lefejtés okozta súlyos sokkot voltak hivatva a minimálisra csökkenteni. Mesélt a kétszázadik méter környékén elvégzett nemvizsgálatról. Elmagyarázta a címkézési rendszer lényegét: a hímnemű egyedek lombikjait T betűvel, a női egyedek palackjait körrel jelölik meg, a meddő egyedek üvegeire pedig fehér alapon fekete kérdőjel kerül.

– Természetesen az esetek túlnyomó többségében a termékenység csak zavaró lenne – magyarázta Mr. Foster. – Céljainknak az is tökéletesen megfelelne, ha minden ezerkétszáz petefészekből csupán egy lenne termékeny. Azonban azt szeretnénk, hogy minél nagyobb legyen a választék. És persze az sem árt, ha jókora biztonsági többlettel rendelkezünk. Azért hagyjuk, hogy a női embriók harminc százaléka normálisan kifejlődjön. A többi női embrió – a nemvizsgálatot követően egészen a lefejtésig – huszonnégy méterenként férfi nemi hormonnal kezeljük, aminek eredményeként olyan meddő egyedek hagyják el a futószalagot, akik anatómiai szempontból teljesen normálisnak tűnnek... Persze *nagy ritkán* előfordul, hogy kinő a szakálluk – ismerte el Mr. Foster –, viszont nemzőképtelenek. Garantáltan nemzőképtelenek. És ezzel végre megérkeztünk a természet szolgálai másolásának területéről az embe-

ri találékonyság jóval érdekesebb világába – folytatta Mr. Foster.

Elégedetten összedörzsölte két tenyerét. Hisz természetesen nem elégedtek meg azzal, hogy egyszerűen csak kikeltetik az embriókat: ezt bárki meg tudja csinálni.

– Mi itt a KKK-ban nemcsak kikeltetjük, hanem predestináljuk és kondicionáljuk is az egyedeket. A lefejtett csecsemőknek már pontosan meghatározott helye van az emberi társadalomban. Alfák vagy Epsilonok lesznek, jövőbeni csatornatisztítók vagy jövőbeni... – Mr. Foster azt akarta mondani, hogy jövőbeni Világellenőrök, de aztán meggondolta magát, és így folytatta: – Vagy jövőbeni keltetőigazgatók.

A KKK igazgatója mosolyogva fogadta a bókot.

Épp elhagyták a tizenegyes számú futószalag háromszázhuszadik méterét. Egy fiatal Béta-mínusz szerelő csavarhúzóval és villáskulccsal kezében az egyik lombik vérpótlófolyadék-szivattyújának beállításával foglalatostkodott. Az elektromotor zúgása egy árnyalatnyival mélyebb lett, ahogy meghúzta a csavarokat. Aztán még mélyebb és megint mélyebb... Egy utolsó húzás a csavarokon, egy pillantás a fordulatszám mérőre, és a szerelő már lépett is tovább a következő szivattyúhoz, hogy újra elvégezze a műveletet.

– Így csökkentjük a percenkénti fordulatszámot. A vérpótló folyadék egyre lassabban kering, következőképp nagyobb időközönként halad át a tüdőn, aminek következtében az embrió kevesebb oxigénhez jut. Az oxigénhiányos állapot előidézése a leghatékonyabb módja annak, hogy az embriók normális

fejlődését gátoljuk – magyarázta Mr. Foster, és újból elégedetten összedörzsölte a tenyerét.

– De mi szükség van az embriók fejlődésének gátolására? – kérdezte az egyik értetlen diák.

– Maga számár! – törte meg a kínos csendet az igazgató. – Talán sosem fordult meg a fejében, hogy egy Epsilon embriónak Epsilon környezetre és Epsilon öröklésre van szüksége?

Kétség nem férhetett hozzá, hogy ez még sosem fordult meg a fiú fejében. Látszott rajta, hogy zavarban van.

– Minél kevesebb az oxigén – vette át a szót Mr. Foster –, annál alacsonyabb a kaszt. – Az oxigénhiány következtében legelőször az agy károsodik. Aztán a csontszerkezet. Ha egy embriónak a rendes oxigénmennyiség hetven százalékát adagoljuk, korcs törpéket kapunk. Hetven százalék alatt szem nélküli szörnyeket. Akiknek semmi hasznát nem vennénk – zárta le a gondolatmenetet. Majd bizalmas hangon, lelkesen folytatta: – Viszont az igazi siker, a Társadalom javát szolgáló áttörés az lenne, ha végre kikísérleteznének egy olyan eljárást, amely lehetővé teszi a fejlődési periódus lerövidítését. Gondoljunk például a lóra.

A diákok a lóra gondoltak.

A lovak már hatévesen ivarérettek. Az elefántok tízévesen. Ezzel szemben az ember még tizenhárom évesen sem érett nemileg. A végleges testmagasságát is csak húszéves kora körül éri el. Ennek a lassú fejlődésnek a gyümölcse az emberi értelem.

– Az Epsilonoknak azonban nincs szükségük emberi értelemre – állapította meg Mr. Foster nagyon helyesen.